

begravningstal.se

Kära familj,
kära vänner,
kära alla som har kommit för att hedra min man, vår pappa, morfar, farfar, bror
och vän – Per-Olof Lundqvist.
Pelle, som de flesta av oss kallade honom.

Tack för att ni är här.
Att se er samlade, människor från olika delar av hans liv, är en påminnelse om
hur många ringar på vattnet hans närvaro skapade.
Stilla, konsekvent – och djupt betydelsefullt.

Pelle föddes den 29 juli 1947 i Luleå.
Han bar den norrländska horisonten inom sig hela livet – det där lugna sättet,
det raka, det otvungna intresset för både naturen och människan.
Han blev lärare i historia, sedan rektor.
Och även när titeln ändrades, var uppgiften densamma för honom: att hjälpa
människor att växa.
Först i Luleå, senare i Umeå där han avslutade sin yrkesbana, fanns han i den
där korsningen mellan kunskap och omsorg.
Han var övertygad om att bildning inte är en prydnad, utan ett verktyg.
Ett som ska användas varje dag.

Vi var gifta i 48 år.
Det är ett långt liv tillsammans.
Det snickrades inte fram med stora gester, utan med vardaglig omtanke,
rättvisa i alla små beslut, skratt som kom utan att kräva publik, och en stillsam
men tydlig humor.
När något välte, bokstavligen eller bildligt, sa han ofta: Jaha, då vet vi hur det
blir om man gör så.
Och så började han lugnt om från början.

Pelle trodde på jämlikhet, på civilkurage och på alla människors lika värde.

Det var inte ord han sparade till högtidstal – det var sådant som styrde hur han hälsade på vaktmästaren varje morgon, hur han lyssnade på en orolig förälder, eller hur han stannade lite extra i lärarrummet för att fråga en ny kollega hur första veckorna kändes.

Rättvis, nyfiken, plikttrogen och mild – de orden har återkommit så ofta i samtalen den här veckan att de nästan blivit ett eko.

Och ändå känns de lika precisa varje gång.

Det finns bilder jag bär inom mig som är svåra att förklara för den som inte var där.

Som de sena kvällarna i fjällstugan.

Elden som sprakade i kaminen, vantarna som fortfarande ångade efter dagens vandring, och Pelle som öppnade Selma Lagerlöf och läste högt tills rösten gick över i viskningar.

Jag kan fortfarande höra hur han gjorde pauser, inte för effekt, utan för att vi skulle hinna tänka.

Han litade på att orden kunde arbeta i fred.

Hans kärlek till fjällen var aldrig en erövring.

Mer ett stillsamt samtal med terrängen.

Han tog hellre en omväg för att skona en känslig myr än en genväg för att spara tid.

Han lärde barnbarnen att se spår i snön och att vara tysta en stund när lavskrikorna kom nära.

Att lägga märke till är en form av respekt, brukade han säga.

Det gällde både fåglar och människor.

Fågelskådningen var en del av den blicken.

Han förde små, prydliga anteckningar över vad han sett, datum, väder, plats.

Inte för att samla poäng, utan för att minnas.

Och när tranan återvände varje vår, gick han gärna ut tidigt, ensam, och kom tillbaka med rosiga kinder och ett stilla leende som sa mer än ord.

Det var en sorts bön, tror jag, även om han sällan kallade det så.

Pelle bar också på en lust att skapa.

Akvarellerna han målade låg ofta halvfärdiga på köksbordet en söndagskväll, med en kopp te bredvid och en blyertspenna som han vässat lite för noggrant.

Han gillade bleka himlar och skogskanter där färgen flöt just så.

Ibland målade han samma vy flera gånger, inte för att bli perfekt, utan för att se vad som hände om han väntade lite längre med nästa lager.

Tålmodet satt i händerna på honom.

Det fanns alltid plats för sång.

Körsången gav honom vänner för livet och en rytm som hans vardag tyckte om.

Han kunde stämma upp en låg andra stämma i köket när radion råkade spela något välbekant.

Aldrig för högt, aldrig i vägen – bara så att tonen bar.

I föreningslivet och i de lokala kulturföreningarna var han den som tog fram stolarna, bar undan, skrev protokoll, såg till att programbladet blev rättstavat.

Ni som delade de kvällarna med honom vet hur sällsynt det är med någon som både orkar göra och orkar lyssna.

Pelle gjorde båda delarna, utan att räkna timmar.

Han tyckte att platser där människor möts måste vårdas.

Annars vissnar de.

Vi är många som saknar honom i våra olika roller.

Jag, Birgitta, som hans hustru.

Våra barn, Karin och Jonas.

Våra fyra barnbarn, som fick vår bästa version av honom – den som byggde fågelholkar på altanen, lät dem hålla i tumstocken, mätte noga, och sa: Vi gör en till, för det blir alltid bättre när man gör en till.

Hans syster Margareta, som delade barndomens almanackor och de berättelser som bara syskon delar.

Och ni vänner och kollegor, som vet hur han kunde få en diskussion att landa utan att någon förlorade ansiktet.

Det ni kommer att sakna mest, har ni sagt, är hans kloka berättelser och hans tålamod.

Och de handskrivna korten på högtider.

Det stämmer.

Han valde alltid ett frimärke som betydde något och skrev med den där prydliga handstilen, där varje bokstav såg ut att ha tagit ett artigt steg åt sidan för att ge plats åt nästa.

Han tyckte att ett kort som kommer på posten är ett bevis på att någon tänkt på en före, under och efter att orden skrevs.

Han var inte högljudd med sin humor.

Men när den kom, var den precis.

Som när en elev hade blandat ihop två kungar och Pelle svarade: Då gör vi dem till grannar så att de kan låna socker av varandra – och ritade upp en tidslinje där missförståndet blev till en öppning för förståelse.

Eller när kaffet var slut på konferensen och han torrt konstaterade: Nu får vi tänka fritt.

Det var sådana små stunder som lindrade trycket och gjorde att vi andra orkade lite till.

Hans rättvisa var aldrig hård.

Den var noggrann.

Han kunde stå fast när det behövdes, men han lyssnade alltid först.

Civilkurage, för honom, var sällan ett rop.

Oftare en upprätt blick och ett vänligt men bestämt: Så där kan vi inte ha det.

Det tog människor på allvar.

Och det gör något med oss att bli bemötta så.

Jag tänker ofta på en eftermiddag när snön låg tung i björkarna och vi kom hem från en vandring som blev längre än vi tänkt.

Det hade redan börjat skymma.

I stugan värmdes vi soppa, hängde strumporna över en stol och Pelle läste ett stycke ur Selma där kärleken och ansvaret drog åt olika håll.

När han la boken i knät blev det tyst en stund

Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se

Sedan sa han: Det svåra är att välja rätt i små saker, för de stora valen tränar man i det lilla.

Det var inget föredrag.

Bara ett konstaterande, sagt rakt ut i rummet.

Men jag har burit det med mig sedan dess.

Sorgen efter Pelle är stor.

Men i dag vill jag också tala om tacksamhet.

Om det som blev, inte bara om det som inte längre är.

Vi fick 48 år tillsammans.

Vi fick barn, Karin och Jonas, som bär hans nyfikenhet och hans känsla för rättvisa vidare på sina egna sätt.

Vi fick barnbarn som lärde honom nya fågelläten från Youtube, medan han lärde dem hur en såg dras med långa tag.

Vi fick vänner som blev familj, och arbetskamrater som blev vänner.

Vi fick år då hälsan höll och år då den sviktade – och i båda riktningarna höll han sin hållning: upprätt, vänlig, närvarande.

Det finns tröst i att se hur mycket av honom som lever vidare.

I ett notblad med hans blyertsanvisningar i marginalen.

I en fågelholk där det redan prasslar på våren.

I ett akvarellpapper där himlen ännu inte är helt torr.

I ett kort som någon sparat i en kökslåda, med hans namn längst ned.

Och i sättet vi talar med varandra på, när vi ger varandra tid att tänka färdigt.

Det är ingen liten arvsmassa.

Det är en praktisk vägledning.

Ni som sörjer i dag – och det gör vi alla – låt oss bära hans värderingar där vi står.

Låt oss vara generösa med kunskap, modiga i små saker, noggranna med hur vi talar om varandra.

Låt oss, när det går, ta den längre vägen som skonar myren.

Låt oss skicka ett kort ibland i stället för ett snabbt meddelande.

Och om en diskussion Skapa ditt eget personliga tal på begravningstal.se ~~hettar till~~ låt oss prova hans metod: lyssna först.
Det blir oftast bättre då.

Pelle uttryckte några önskningar som säger mycket om honom.
Han ville att vi skulle sjunga Härlig är jorden.
Det är en psalm som bär både det vackra och det sårbara i samma melodi.
Och han önskade att kollekten skulle gå till Naturskyddsföreningen.
Det är precis som han var – ett hjärta för det som växer, för det som behöver skyddas, för det som kommer efter oss.

Kära Pelle.

Tack för att du bar så mycket utan att göra väsen av dig.
Tack för att du lärde oss att lära – inte bara i skolan, utan i livet.
Tack för att du gjorde plats åt fler än dig själv runt bordet.
Och tack för att du höll i våra händer utan att knyta dem.

När vi nu tar avsked, gör vi det inte från allt som var du.
Det stannar.
I våra röster när vi sjunger.
I våra steg när vi går ut i skogen och lyssnar efter en ensam trana.
I våra beslut när vi väljer att vara rättvisa, även när ingen tittar.

Vila i frid, min älskade.
Världen var vackrare för att du gick i den.
Och den är vänligare i dag för att du lärde oss hur.

Detta tal skapades med begravningstal.se. Svara på några frågor och generera ditt eget personliga tal nu på begravningstal.se

Skapa ditt eget personliga tal på [begravningstal.se](https://www.begravningstal.se)